

Angående Lovforslag L 57

Vi har fulgt jeres behandling af lovforslaget med både interesse og undren. Vi frygter at lovforslaget bunder i en masse fordomme og misforståelser om, hvem selvvalgte enlige mødre er. Derfor vil vi meget gerne fortælle lidt mere om hvem vi er – og hvorfor vi har valgt at blive selvvalgte enlige mødre.

Som selvvalgte enlige mødre har vi det til fælles, at vi nærer et dybt ønske om at blive mødre. Langt størstedelen, ville ønske, at dette kunne ske i en kernefamilie. Men det har ikke kunnet lade sig gøre. Nogle af os har bare ikke været heldige at møde den store kærlighed. Andre har allerede mødt den store kærlighed – men han er måske død eller det har vist sig, at det ikke er muligt at have et familieliv sammen.

Vores gennemsnitsalder er et stykke oppe i 30'erne. Derfor risikerer vi, hvis vi bliver ved med at udskyde børnene til vi har fundet den rigtige partner, at børnene slet ikke kan komme – eller at det vil være forbundet med store problemer. Fra kvinder når midten af 30'erne falder fertiliteten hurtigt, hvilket ikke kun går ud over evnen til at få børn, men også medfører større risiko for komplikationer for både mor og barn.

Vi har ikke valgt hverken faderen eller manden fra. Mange af os håber, at der stadig kan nå at komme en mand ind i vores og børnenes liv. Vi er alle opmærksomme på, at når vi vælger at være enlige mødre, så har det konsekvenser for vores børn. For os hver især fører det til en række forskellige overvejelser og valg. Nogle af os vælger at bede en ven – måske en homoseksuel ven – om at være donor og fungere som dele-far. Nogle vælger anonym donor. Mange vælger en åben donor, så vi kan give vores børn så mange oplysninger om deres biologiske far som muligt og et tilbud om at møde ham, når de er blevet voksne. Vi er opmærksomme på behovet for at inddrage vores brødre, fædre, fætre og mandlige venner i opdragelsen af vores børn. Ligesom vi er opmærksomme på, at vores børn skal opleve "sunde parforhold" hos vores venner og familiemedlemmer – og måske (forhåbentlig) på sigt også i deres eget hjem.

Vores uddannelsesmæssige, sociale, økonomiske og geografiske baggrund varierer. For nogle er den økonomiske udfordring ved at vælge at få barn alene stor – for andre mindre. Derfor varierer konsekvenser af at miste det særlige børnetilskud også. Hvor der er store konsekvenser vil disse naturligvis også ramme barnet.

Vi er altså ikke "luksusmødre", som er os selv nok og har valgt mændene fra uden tanke for konsekvenserne for vores børn. Men vi er luksusmødre, fordi vi virkelig ønsker vores børn. At blive selvvalgt enlig mor er ikke et spontant valg, men en seriøs overvejelse, som størstedelen af os har tumlet med i årevis. Vi har læst bøger og studeret forskningsresultater. Vi har diskuteret valget med familie, venner og veninder. Vi har studeret vores budgetter – økonomisk, psykologisk og socialt. Og vi har diskuteret det hele en gang til med vores læger, jordemødre og sundhedsplejersker. Vi opsøger mødregrupper og støtte. Vi har et online fællesskab, hvor vi henter erfaring og støtte hos hinanden.

Vi kan ikke forstå, hvorfor netop vi og vores børn skal stilles anderledes end andre. Hvorfor er det "bedre" for samfundet, hvis kvinder vælger at have usikker sex med ukendte partnere i et mere eller mindre bevidst håb om at blive gravid? Hvorfor har de børn per definition et større behov for økonomisk tilskud? De af os, som vælger jordemoderklinikker og åben donor befinder os i forvejen på et helt privat marked. Er ønsket at vi skal lyve, og lade som om vores jordemoder var en fremmed mand, vi mødte sent om aftenen på en lyssky beværtning?

Der er blandt selvvalgte enlige mødre stærke karrierekvinder med stort overskud på

bankkontoen. Fuldstændigt, som der er blandt alle andre forældre. Hvis målet er, at sikre at disse kvinder ikke kan få adgang til offentlige tilskud, så gør det særlige børnetilskud indkomstafhængigt. Men lad det så være indkomstafhængigt for alle. Det er ikke noget rimeligt kriterium, at en enlig forælder er blevet forælder gennem insemination eller adoption.

Efter vores bedste overbevisning bygger lovforslaget enten på en misforståelse om hvem vi – og vores børn – er eller også er det signallovgivning. Signalet er, at vi ikke er "gode nok". At vi skal straffes for ikke at have den kernefamilie, langt de fleste af os drømmer om. At vi skal straffes for at vælge insemination eller adoption frem for tilfældigt natteroderi. At vores børn skal straffes, fordi deres mødre ikke har været i stand til at give dem to forældre fra første dag. Vi håber inderligt, at det vil vise sig, at lovforslaget kun bundede i misforståelser og at disse misforståelser nu er udryddet.

Endelig håber vi at I vil erkende, hvor principielt og etisk dette lovforslag er i forhold til at anerkende, at familier kan se forskellige ud og at lige præcis vores familier ikke er mindre værd end alle andre. Derfor håber vi at partierne bag forslaget vil sætte sine medlemmer frit, ved afstemningen.

Venlig hilsen,

Laura, Lisa, Tenna, Julie, Rikke S., Christina, Henriette, Jette, Christina, Pia, Irene, Mie, Aoife, Malene, Linda, Katja, Signe, Lone, Julie, Rikke G., Smølften, Mette M. og Troldemor

...alle fra internet-forummet "selvvalgt enlig mor"

Brevet må gerne offentliggøres. Af samme grund optræder vi ikke med efternavne og adresser, da en stor del af os stadig er i den fase, hvor vi prøver at blive gravide og ikke snakket med arbejdsgivere og vi ønsker alle selv, så vidt muligt at styre, hvordan vores børn og familier skal konfronteres med vores valg.